

dati po tej londonski konferenci, da je bil to kulturni dogodek, ki bo dal nekoč še zelo pozitivne rezultate ne le v znanstvenem delu gledaliških zgodovinarjev, bibliografov in muzeologov, pač pa tudi v mednarodnih informacijah o gledališkem življenju nasploh. To bo tudi v znatni meri utrdilo kulturni položaj tako imenovanih malih narodov pa tudi tistih starih gledaliških dežel, ki so bile doslej iz kakršnih koli razlogov izolirane od sistematičnega mednarodnega sodelovanja v znanstvenem delu.

Sumarna ocena londonske konference daje torej nedvomno pozitiven rezultat, vsaj v tem smislu, da je do znatne mere informirala strokovnjake raznih dežel o stanju gledališke kulture; da so se med konferenco ustvarili dragoceni osebni stiki posebno med znanstveniki, ki so se dotlej poznali samo po znanstvenih publikacijah ali korespondenci; in naposled, da so se udeleženci vsaj načelno zedinili v enem vprašanju — v tem, da prave znanosti niti o gledališču ni brez sistematičnega mednarodnega sodelovanja. To oceno podpira tudi dejstvo, da londonska konferenca ni bila izoliran ali improviziran pojav v gledališkem življenju, pač pa, da je to značilen člen v nizu mednarodnih sestankov gledaliških ljudi. V tem nizu je dala tudi Jugoslavija svoj delež na lanskem zborovanju Federacije bibliotekarskih združenj v Zagrebu, na katerem se je ustanovila Sekcija gledaliških knjižnic in zbirsk, in na letošnjem kongresu Mednarodnega gledališkega inštituta v Dubrovniku, kjer so bili obravnavani zelo pozitivni predlogi o Gledališču narodov v Parizu in o mednarodnih festivalih mladih gledališč. Tako se tudi skeptiki ne morejo odreči upanju, da se bo delo londonske Society uspešno nadaljevalo tudi letos na septembrskem sestanku gledaliških bibliotekarjev in kustosov v Bruslju in istega meseca na mednarodni gledališki razstavi na Dunaju.

Dovolite mi, dragi poslušalci, da za zaključek ponovim neko svoje opazovanje, ki sem ga na kratko omenil že v svojem interviewu v slovenski oddaji B. B. C.:

Mislim, da ni niti pametno niti pravično, da se v mnogih deželah smatra gledališka zgodovina še danes za nekakšno nezakonito in povsem ilegalno dete literarne zgodovine in estetike, in zato mislim, da je treba v tem pogledu dati londonski konferenci javno priznanje: da se udeleženci niti v svojih poročilih niti v diskusiji, niti v osebnih razgovorih niso predajali tej nekdanji boleznii kabinetnega učenjaštva, pač pa da so afirmirali gledališko zgodovino kot pravo in povsem zakonito dete žive gledališke dejavnosti, ki črpa svoj navdih iz odrskih stvaritev igralcev in režiserjev, scenografov in dramaturgov in ki svoje znanje o teh stvaritvah spet vrača vsem tistim, ki ustvarjajo iz mrtvega papirja življenje na odru: gledališko predstavo.

Filip Kalan

OBVESTILO NAROČNIKOM

Naročnike in bralce »Nase sodobnosti« obveščamo, da sta tovariša Boris Žiherl in Ferdo Kozak zaradi številnih obveznosti na drugih področjih našega kulturnega in javnega življenja ob zaključku prve knjige letošnjega letnika odložila uredništvo, ki ga je prevzel novi urednik, tovariš Drago Šega.

DRŽAVNA ZALOŽBA SLOVENIJE